

Inleiding

Vorig jaar was het jaarthema 'Zien wat is'.

Dit jaar is het 'beeld en gelijkenis'.

En het thema van de viering van vandaag is 'de kracht van verbeelding'. Dat bouwt voort op het jaarthema van vorig jaar.

Bij 'zien wat is' gaat het om wat er nu speelt, of op zijn minst in de kiem aanwezig is.

Bij 'verbeelding' – in die betekenis willen we het woord verbeelding vandaag gebruiken - kijk je vooruit, kijk je uit naar een wereld die er nog niet is, maar waarvan je hoopt dat die er komt. Daar wil je aan werken.

Zo'n beeld, zo'n visioen van hoop kan geweldige krachten oproepen.

We hebben allemaal de visioenen, de dromen, van mensen als Ghandi, Mandela, Martin Luther King op het netvlies: de kracht van verbeelding.

Maar laten we niet vergeten - ik citeer nu een artikel van Pax - dat verbeelding ook een destructieve kracht kan zijn; denk aan het Nationaal Socialisme - een droom, die een nachtmerrie bleek te zijn, erger dan bijna iedereen voor mogelijk had gehouden.

In de viering van vandaag zullen we de kracht van verbeelding schetsen in vier 'voor-beelden', deels constructief, deels destructief.

Welk beeld hebben wij?

Door welk beeld, welk visioen laten wij ons meevoeren?

Met welk visioen voeren wij anderen mee?

Aan ons de keuze.

Beeld 1: Angst

Wij kijken naar de wereld en denken dan vaak dat we zien wat is . Maar in de praktijk zien we de wereld vanuit onze eigen bubbel, zoals dat tegenwoordig heet.

Wat wij zien wordt mede bepaald door onze opvoeding , door de plaats die we in de samenleving innemen enz. Wat ik zie wordt mede bepaald door mijn positie als witte vrouw, komend uit een liefdevol gezin waarin we werden gestimuleerd om onze talenten te ontplooien.

Mede daardoor kreeg ik een prima baan geniet ik nu van een riant inkomen.

Ik zie de wereld waarschijnlijk anders dan een gekleurde vrouw die opgroeit in een achterstandswijk, met gescheiden ouders, schulden en weinig opleiding. Vanuit het beeld dat zij heeft van de wereld is het goed mogelijk dat zij andere keuzes maakt dan ik.

En dat zij er andere denkbeelden op na houdt.

Maar soms weet ik niet zo goed wat er aan iemands beeld van de wereld ten grondslag ligt. Luister naar een gedeelte uit het partijprogramma van de PVV

Ik citeer

Nederland weer aan ons

Miljoenen Nederlanders hebben schoon genoeg van de islamisering van ons land.

Genoeg van de massa-immigratie en asiel, terreur, geweld en onveiligheid.

Hier is ons plan: in plaats van het financieren van de hele wereld en mensen die we hier niet willen, geven we het geld uit aan de gewone Nederlander.

Zo gaat de PVV dat doen:

- *Nul asielzoekers erbij en geen immigranten uit islamitische landen; grenzen dicht.*
- *Intrekken alle verleende verblijfsvergunningen asiel voor bepaalde tijd. AZC's dicht*
- *Islamitische hoofddoekjes niet in publieke functies*
- *Verbod op overige islamitische uitingen die in strijd zijn met de openbare orde*
- *Preventief opsluiten van radicale moslims*
- *Criminelen met een dubbele nationaliteit denaturaliseren en uitzetten*
- *Syriëgangers niet meer terug laten keren naar Nederland*
- *Alle moskeeën en islamitische scholen dicht, verbod koran*

einde citaat

Ligt angst aan dit verhaal ten grondslag? Angst om niet gezien, gehoord te worden? Angst om je eigenheid te verliezen?

Wat ik wel weet is dat deze PVV verbeelding kan leiden tot het zaaien van angst.

Ik word in elk geval bang voor de enorme onverdraagzaamheid die ze preken. En ik ben niet de enige.

Ik geef een 11-jarig jongetje bijles. Hij is geboren en getogen in Den Haag maar zijn ouders zijn dat in oost Koerdistan.

Een paar dagen nadat Trump had aangekondigd dat inwoners van een aantal Islamitische landen de VS niet meer in mochten zei hij : "Ik ben bang want straks zetten ze mij ook uit Nederland."

"Hm, jij bent toch Nederlander! Jij en je vader en moeder hebben een Nederlands paspoort? Waar ben je nou bang voor? "

"Maar niemand ziet toch dat ik Nederlander ben, ze zeggen allemaal dat ik Turk ben en moslim. Ze schelden me uit en zeggen dat ik bij de IS ben. "

Voor hem is de wereld dus vol dreiging en gevaar en dat maakt hem bang.

Ik steek een kaars aan voor al die kinderen en volwassenen die geregeerd worden door de angst om niet welkom te mogen zijn in onze, in mijn wereld.

BEELD 2: Vertrouwen op je beeld

Faris: Een foto in Trouw, in de rubriek: AAN TAFEL. Faris, die elke week naailes geeft aan mannen die het Vadercentrum bezoeken.

Faris Kulgu, ooit hier in de Bart een van de hongerstakers. Hij kwam in de zeventiger jaren in Nederland, werkte twintig jaar in de bouw, betaalde belasting maar had geen verblijfsvergunning. Hij in 1998 een verblijfsvergunning nadat er twee jaar lang actie was gevoerd. Faris had een krachtig beeld van wat hij wilde: hier blijven, terug was geen optie, hier blijven en een goed bestaan opbouwen. Hij is een man die geen bitterheid voelde, geen verwijt uit zijn mond: Hij zegt: ik heb altijd steun gehad van kerken, van mensen uit de buurt, van de moskee.. Nu wil hij ook mensen helpen. Hij geeft al 17 jaar les in het Vadercentrum waar mannen uit 75 verschillende culturen komen en hij vindt het altijd gezellig. Hij heeft een fulltime baan als kleermaker bij SuitSupply.

Ik steek een kaarsje aan voor Faris, een beeld van een man

BEELD 3: Het beloofde land

Ari Shavit is journalist, werkzaam voor de krant Ha'aretz. Hij schreef het boek 'Mijn beloofde land' over het ontstaan van het moderne Israël. Het boek begint met het verhaal van zijn overgrootvader uit Engeland die Palestina eind 19e eeuw bezocht. Die kwam tot de conclusie dat dit land, dit oude land Judea, het land moest worden voor de Joden uit de diaspora. Hij zag de mogelijkheden. De onmogelijkheden zag hij niet, de Palestijnse bewoners die het land al sinds eeuwen bewoonden. Alsof die er niet toe deden. De imperialistisch-idealistische geest van zijn overgrootvader, zo typerend voor die tijd, stond het heldere zien

in de weg. Hij droomde van een land waar Joden konden wonen zonder met de nek te worden aangekeken, waar ze hun identiteit konden handhaven zonder omringd te worden door de muren van een getto, waar ze geen gevaar liepen verstrooid te worden over de wereld en hun identiteit, hun ziel te verliezen. Hij had de boot naar Jaffa genomen om te zien en te onderzoeken. Shavit vraagt zich af of niet het beter was geweest als zijn overgrootvader daar nooit aan land zou zijn gegaan.

Het beloofde land – Een ongemeen krachtig visioen, dat toont hoe groot de kracht van verbeelding kan zijn. Maar ook een visioen met blinde vlekken. Dat is het tragische.

Ik steek kaarsjes aan voor degenen over wie dit boek gaat, Palestijnen en Israëliërs verstrikt in een dodelijke dans. Dat het onbestaanbare gebeurt – een nieuw visioen dat aan beiden recht doet.

BEELD 4: God in mensen

Corrie de Groot, bewoonster van Middelland in Rotterdam vertelde over hun wijkkerk. De wijkgemeente huist in een groot verzamelgebouw B4. In dat gebouw is op eerste paasdag een terrorist gearresteerd. Een man die een aanslag had gepland en veel wapens in de flat had liggen. Daarna hebben de gemeente, maar ook de gemeenteleden van de kerk de handen ineen geslagen. “ Wij kennen de mensen die in al die flats boven de kerk wonen eigenlijk helemaal niet”. De wijkpastor en de gemeenteleden hebben maanden geïnvesteerd in contact maken, in het bijeen brengen van mensen onder de noemer: wij hebben elkaar nodig. Bewoners bezoeken nu vrouwengroepen, doen mee aan flat maaltijden, er is onderlinge hulp, de flat is - ook met hulp van de gemeente Rotterdam en persoonlijke inzet van Aboutaleb opgeknapt. En dat in een gebouw waar heel veel nationaliteiten wonen en 70 % geen Nederlands spreekt. Om te vieren hoe dit is gelukt werd in september een lunch georganiseerd waar veel van de bewoners lekkers voor meenamen en gedichten werden voorgedragen en er was gelegenheid kaarsjes aan te steken. Een kaars voor een zieke bewoonster, een kaars voor een ziek zusje in Kaapverdië, een kaars voor Aboutaleb in verband met zwaarigheden rond het Turks referendum en vervolgens veel meer kaarsen voor de flatbewoners. Een zee van lichtjes. Een beetje kerk op zaterdag

Er was heel wat voor nodig om dit aan te gaan. Het beeld: wat halen we ons op de hals? Wat komen we tegen? Die mensen spreken niet eens Nederlands? Niet iedereen stond ook onmiddellijk te trappelen om mee te doen. Over en weer op de hoede, maar gaandeweg en met lange adem kwam het op gang. Niet de kerk is leidend, maar de mensen zelf alleen er was wel een begin nodig. Corrie vertelde dat het voor haar een persoonlijke bevrijding was uit een benauwd geloof dat ze van huis uit meekreeg. God eist veel, je deed het nooit goed genoeg en God ontmoeten: dat was haar nooit overkomen. Tot een preek in de wijkkerk ging over de Bergrede: wil je God ontmoeten, ontmoet dan mensen. Dat was een krachtig beeld om in actie te komen.

Ik steek een kaarsje aan voor Corrie die haar oude Godsbeeld liet varen.....

Kies dan voor het leven

Het volk Israël staat aan de grens van het land Kanaän. Straks zal het binnentrekken. Mozes weet dat hij dat niet zal meemaken, dat hij spoedig zal sterven. Hij houdt een afscheidsrede die het hele boek Deuteronomium beslaat. Daarin vertelt hij nog eens hoe God hen uit Egypte heeft bevrijd en hoe die hun de wet heeft gegeven, aanwijzingen hoe te leven met God en elkaar.

Met dat visioen van een God die hen trouw blijft als zij hém trouw blijven heeft het volk Israël te leven.

Mozes zegt:

Ik roep vandaag hemel en aarde als getuigen op: u staat voor de keuze tussen leven en dood, tussen zegen en vloek. Kies dan voor het leven.